

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΠΟΝΤΑΣ
ΤΕΩΣ Δ/ΝΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΟΥΣΕΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ - ΛΑΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΣΙΑΤΙΣΤΙΝΗ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ-ΚΑΡΑΒΙΑ

ΑΝΑΤΥΠΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΕΛΙΜΕΙΑΚΑ"
Τεύχος 46 (Ιούνιος 2001)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2001

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΠΟΝΤΑΣ
ΤΕΦΣ Δ/ΝΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΟΥΣΕΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ - ΛΑΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΣΙΑΤΙΣΤΙΝΗ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ-ΚΑΡΑΒΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΗΣ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑΣ ΜΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΕΛΙΜΕΙΑΚΑ"
Τεύχος 46 (Ιούνιος 2001)

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΠΟΝΤΑΣ
ΤΕΦΣ Δ/ΝΤΗΣ
ΤΗΣ ΜΑΝΟΥΣΕΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ
ΛΑΟΓΡΑΦΟΣ - ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
Γ. ΣΦΗΚΑ 17 - ΤΣ 24850 21514
503 00 ΣΙΑΤΙΣΤΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2001

Η ΣΙΑΤΙΣΤΙΝΗ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ-ΚΑΡΑΒΙΑ

Στη Σιάτιστα ανήκει η τιμή ότι χάρισε στο έθνος μια από τις μεγαλύτερες Ελληνίδες του καιρού μας, τη Θάλεια Φλωρά-Καραβία. Πολύπλευρο, πολυσύνθετο, μεγάλο το έργο της, όπως και η προσωπικότητά της, καλύπτει την εθνική και καλλιτεχνική ζωή του αιώνα μας.

Γεννήθηκε στη Σιάτιστα στα 1871 και ήταν το μικρότερο παιδί της πολυμελούς οικογένειας του ιερέα Χριστοδούλου Φλωρά. Γύρω στα 1874 ο πατέρας της, αναζητώντας για τα παιδιά του καλύτερη τύχη και προοπτική για σπουδές, αποφασίζει να φύγουν και να εγκατασταθούν στο Μακροχώρι της Κωνσταντινούπολης. Εκεί διορίζεται προϊστάμενος της ενορίας του Αγίου Γεωργίου. Η ζωγράφος, αν και πολύ μικρή, θυμάται τις προετοιμασίες της αναχώρησής της και γράφει στην αυτοβιογραφία της: *“Από τις ετοιμασίες αυτές - εκείνο που θυμούμαι, ήταν ένα “Φορτσέλι” μπαπούλο μ’ ένα σκέπασμα από δέρμα με στρογγυλά μεταλλικά μεγάλα καρφιά, που έβαζεν η μητέρα τα πολύτιμά της. Κάτι πουκάμισα, μεταξωτά, με πελώρια μανίκια με δαντέλα με βελόνι, όπως έπρεπε να έχει η προίκα κάθε αρχοντοπούλας. Εκεί είχε και το φέσι το καλό κεντημένο με μαργαριτάρι, εκεί φύλαγε και το γιορτάνι από φηλό μαργαριτάρι και τα φλουριά. Το χρυσοκέντητο γελέκι και τον “ακρουαζέ” το κλαδωτό το βαρύ νυφικό και κάποιο δεύτερο ριγέ μεταξωτό και ζώνες φλουτοκαπνιστές με κλαδώματα. Τα κλείδωσε καλά και τα άφησε στο σπίτι μαζί με τα εικονίσματα, όπου άναψε και το καντήλι, ελπίζοντας ότι θα επέστρεφε γρήγορα...”* και παρακάτω: *“Η τελευταία μου εντύπωση από τη Σιάτιστα ήταν ένας δρόμος κατηφορικός, που κυλούσαν τα λιθάρια στο γρήγορο περπάτημά μας”.*

Η Θάλεια Φλωρά-Καραβία φοίτησε πέντε χρόνια με υποτροφία στο Ζάππειο Παρθεναγωγείο της Κων/πολης και τελείωσε τις σπουδές της το 1888 με άριστα. Για την πενταετή αυτή υποτροφία είχε υποχρέωση να διδάξει ένα χρόνο στην επαρχία. Έτσι, το δεύτερο χρόνο μετά την αποφοίτησή της, διορίζεται δασκάλα σ’ ένα σχολείο στον Άγιο Στέφανο, κοντά στο Μακροχώρι.

Την κλίση της για τη ζωγραφική την έδειξε από τότε που ήταν ακόμα μαθήτρια. Αργότερα, παράλληλα με τα καθήκοντά της, σαν δασκάλας, ζωγραφίζει για τον εαυτό της και στο τέλος της χρονιάς παρουσιάζει και μερικά δικά της έργα -μαζί με τα έργα των μαθητών του σχολείου της- που κάνουν πολύ καλή εντύπωση. Το όνειρό της όμως να σπουδάσει ζωγραφική στη Γερμανία κοντά στους μεγάλους δασκάλους της τέχνης, ήταν δύσκολο να πραγματοποιηθεί για



Η Σιατιστινή ζωγράφος Θάλεια Φλωρά-Καραβία

λόγους οικονομικούς. Μετά το θάνατο του παπα-Φλωρά ο αδελφός της Λάζαρος, που σπούδαζε ζωγραφική στην Αθήνα, διακόπτει τις σπουδές του, επιστρέφει στην Κων/πολη και διορίζεται υπάλληλος των Σιδηροδρόμων της Ανατολής, για να μπορέσει να βοηθήσει την οικογένειά του.

Θυσιάζει τις προσωπικές του φιλοδοξίες και με αιματηρές οικονομίες προσφέρει στην αδελφή του την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσει εκείνη, αναγνωρίζοντας το έμφυτο ταλέντο της και διαβλέποντας μια μελλοντική σημαντική ζωγράφο. Της είχε ήδη αλλάξει, με την έγκριση του πατέρα τους, και το όνομά της από Θεολογία σε Θάλεια, γιατί έβρισκε ότι το όνομα αυτό ταίριαζε καλύτερα σε μια ζωγράφο.

Την εποχή εκείνη στο Μόναχο, που ήταν από τα σπουδαιότερα καλλιτεχνικά κέντρα, έλαμπαν τα ονόματα του Γύζη και του Ιακωβίδη, πράγμα που μαζί με την έμφυτη αισιοδοξία της, την ενθάρρυνε στην απόφασή της να σπουδάσει εκεί.

Στο Μόναχο φθάνει η Θάλεια στις αρχές του 1895, μετά από ολιγοήμερη παραμονή στη Βιέννη. Η καλλιτεχνική κίνηση και οι ιδιοτυπίες των σχολών της ζωγραφικής δίνονται με πολλές λεπτομέρειες σε πάνω από 90 επιστολές της, στον αδελφό της Λάζαρο κατά το διάστημα των σπουδών της. Του αναγνώριζε πάντα τη θυσία που έκανε για να τη βοηθήσει. Άγνωστη στην αρχή μέσα στη μεγάλη πόλη, βρίσκει θαλπωρή, κατανόηση και ενθάρρυνση στην οικογένεια του Γύζη.

Επειδή η φοίτηση στην Ακαδημία των Καλών Τεχνών του Μονάχου επιτρεπόταν μόνο σε άνδρες, παίρνει μαθήματα σε ιδιωτικές σχολές, όπου διδάσκει το σχέδιο και το χρώμα. Στην αρχή εργάζεται στη σχολή Βώκου. Γνωρίζει επίσης και συνδέεται με στενή φίλια με την οικογένεια του Ιακωβίδη.

Παράλληλα με τη ζωγραφική παρακολουθεί και πλαστική με μαλακό πηλό και φτιάχνει ανάγλυφα από μοντέλο. "Είναι και αυτό σχέδιο, ζωγραφική άνευ χρωμάτων", αναφέρει σε επιστολή της από το Μόναχο στα 1897. Ασχολήθηκε και με αντιγραφές στην Παλαιά Πινακοθήκη του Μονάχου, αυτό όμως για λόγους καθαρά βιοποριστικούς. Το 1898, μετά τρία χρόνια σπουδών στο Μόναχο, επιστρέφει στην Κων/πολη και το 1899 παρουσιάζει μια ατομική της έκθεση στον Ελληνικό φιλολογικό Σύλλογο Μονάχου με μεγάλη επιτυχία. Το 1900 ξαναγυρίζει στην Πόλη. Ζωγραφίζει τη θάλασσα και τ' ακρογιάλια των ασιατικών ακτών και αρχίζει «καριέρα προσωπογράφου στα παλάτια των σουλτάνων».

Το 1905 εκθέτει στην αίθουσα του Καλλιτεχνικού Συλλόγου του Μονάχου. Ήταν η πρώτη Ελληνίδα της νεότερης Ελλάδας που ύψωνε το ανάστημά της για να κατακτήσει μια επίζηλο θέση στο διεθνή καλλιτεχνικό στίβο. Η έκθεση εκείνη υπήρξε αληθινός θρίαμβος. Οι κριτικές στις εφημερίδες αφιέρωσαν εγκωμιαστικές στήλες. Τα έργα της έγιναν ανάρπαστα από τους φιλότεχνους.

Ενθαρρυσμένη από την επιτυχία της, με την καρδιά ζεστή από τον ενθουσιασμό, οργάνωσε εκθέσεις και σε άλλες μεγάλες πόλεις της Γερμανίας.

Παντού η ίδια θερμή υποδοχή, οι ίδιοι έπαινοι, ο ίδιος θαυμασμός, που δόξαζαν το όνομα της Ελλάδας. Η φήμη της είχε στερεωθεί από το πρώτο ξεκίνημά της. Μετά πραγματοποιεί ένα ταξίδι στην Ιταλία. Η Φλωρεντία την κατακτά με τη ζωγραφική και τα γλυπτά της. Με την επιστροφή της στην Ελλάδα φιλοξενείται από συγγενείς της μητέρας της στη Θεσσαλία. Φορτώνει τα τελάρα στα μουλάρια και ανεβαίνει από απόκρημνα μονοπάτια στα Μετέωρα για να ζωγραφίσει τα μοναστήρια.

Τότε αποφασίζει ένα ταξίδι στην Αίγυπτο, για να εκθέσει τα έργα της. Στο Κάιρο γνωρίζει το διανοούμενο δημοσιογράφο Νίκο Καραβία και το 1907 παντρεύονται. Ο σύζυγός της εξέδιδε και διηύθυνε την "Εφημερίδα" στην Αλεξάνδρεια μέχρι το 1939. Ο Καραβίας είχε επίσης και τη σύνταξη της καθημε-



Πίνακας της Θάλειας Φλωρά-Καραβία, που βρίσκεται στη Σιάτιστα, στο Μητροπολιτικό Μέγαρο της Ιεράς Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης. Παριστάνει την Κασσιανή Μοναχή.

ρινής εφημερίδας “Κάιρον”. Έγινε ο Καραβίας ο άξιος σύντροφος της ζωής της. Προικισμένος με πνευματικά χαρίσματα, άρχοντας αληθινός, μορφή ευγενική και ωραία, ο Νίκος Καραβίας, στάθηκε στο πλευρό της αφοσιωμένος και τη βοήθησε στον ωραίο και δύσκολο δρόμο της τέχνης. Δεν απέκτησαν παιδιά. Παιδιά, όπως γράφει η Ρούλα Παπαδημητρίου, ήταν τα έργα τους. Αφοσιώθηκαν με λατρεία ο ένας στον άλλον, έζησαν μαζί, πάντα μαζί και έφυγαν αντάμα από τον κόσμο τούτο. Η Ρούλα Παπαδημητρίου που συνδεόταν στενά με τη ζωγράφο Θάλεια Φλωρά-Καραβία ζωντάνεψε πολλές φορές τη μορφή της μέσα από τις αναμνήσεις της και τα ωραία γράμματα που της είχε κατά καιρούς απευθύνει και που μιλούν για τις ιδέες της για την τέχνη.

Στο Κάιρο εκθέτει 70 πίνακες με θέματα από τη φύση, τοπία της Κων/πολης, θεσσαλικά τοπία και προσωπογραφίες. Δουλεύει ακούραστα και το 1910, ενώ εκθέτει στο ξενοδοχείο “Σαβού” της Αλεξάνδρειας παίρνει μέρος και στη Δ’ Καλλιτεχνική έκθεση του Ζαπείου. Τότε ίδρυσε στην Αλεξάνδρεια σχολή που λειτούργησε σχεδόν 30 χρόνια. Έβγαλε πολλούς μαθητές που τους έμαθε να ζωγραφίζουν σωστά. Το ατελιέ της Θάλειας Φλωρά-Καραβία στην Αλεξάνδρεια ήταν ο φωτεινός φάρος που έριχνε το φως και την ανταύγιά του σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο.

Προσωπικότητες, όμορφες κυρίες και άρχοντες, παιδιά και νέοι φιλοδο-

ζούσαν να έχουν ένα πορτραίτο από τα χέρια της ή να ποζάρουν για τις μεγάλες συνθέσεις της.

Αθρόα χρόνο με το χρόνο έφθαναν οι προσκλήσεις για συμμετοχή σε εκθέσεις ατομικές σε διάφορα μεγάλα καλλιτεχνικά κέντρα στην Ευρώπη, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην Αργεντινή και σε πολλά άλλα μέρη. Τιμούσε παντού το όνομα της Ελλάδας και επέστρεφε από τις καλλιτεχνικές περιόδους της πάντα φορτωμένη δάφνες, αλλά και ολοένα πιο σεμνή, πιο ταπεινή και πιο μετριόφρων.

Όταν το 1912 κηρύχτηκε ο πόλεμος κατά της Τουρκίας βρισκόταν στη Γερμανία. Τη συνεπαίρνει ο πατριωτικός ενθουσιασμός και αισθάνεται την ανάγκη να δει τον αγώνα από κοντά. Επιστρέφει στην Αλεξάνδρεια, αναλαμβάνει την υποχρέωση να στέλνει ανταποκρίσεις στην αλεξανδρινή "Εφημερίδα" και από κει έρχεται στην Αθήνα. Παίρνει υπουργική άδεια για να πάει στη Μακεδονία. Πρώτος σταθμός της η Θεσσαλονίκη. Κατόπιν η Ήπειρος. Πηγαίνει στην Κανέττα, όπου ούτε δημοσιογράφος, ούτε άλλος ποιητής επιτρέπεται να πάει και ζει στο Εμίν Αγά σαν στρατιώτης. Όλον αυτό τον καιρό ζωγραφίζει ακούραστα τοπία, εσωτερικά εκκλησιών, απλούς ανθρώπους, Έλληνες στρατιώτες, Τούρκους χοτζιάδες, αιχμαλώτους. Ζωγραφίζει όλους τους Έλληνες στρατηγούς, Δαγκλή, Δούσμανη, Καλλάρη, Σούτσο κ.ά. ακόμα και τους αρχηγούς του εχθρού, καθώς και τους νεαρούς λογοτέχνες που βρήκε στο δρόμο της, το Σπύρο Θεοδωρόπουλο, το Σκεύο Ζερβό, τον ποιητή Λορέντζο Μαβίλη, που σκοτώθηκε στη μάχη του Δρίσκου.

Ακολουθεί τη στρατιά που εξορμά για το Μπιζάνι και μπαίνει μαζί με τους πρώτους στα Γιάννενα, "στην ονειρευτή πόλη με την ένδοξη ιστορία". Περίπου 300 σχέδια, λάδια και υδατογραφίες, είναι ο απολογισμός της δουλειάς της. Παράλληλα με τη ζωγραφική κρατάει σημειώσεις για τα πολεμικά γεγονότα που έζησε από κοντά και μετά 24 χρόνια, το 1936, εκδίδει ένα βιβλίο με τον τίτλο "Εντυπώσεις από τον πόλεμο του 1912-1913 (Μακεδονία - Ήπειρος)" μαζί με πολλά από τα ωραία σκίτσα της. Το βιβλίο αυτό παραμένει μνημειώδες. Στις σελίδες του είναι διάχυτος ο πατριωτικός παλμός της. Ένας εύγλωττος απολογισμός μιας από τις πιο δοξασμένες περιόδους της ιστορίας μας. Οι εντυπώσεις της στο βιβλίο είναι γοργές, οι περιγραφές της ζωντανές και συγχινητικές.

Ο Σωτήρης Σκίπης, ο Κώστας Ουράνης και ο Παύλος Νιρβάνας γράφουν τις καλύτερες κριτικές για το βιβλίο της Θάλειας Φλωρά-Καραβία. Τον Απρίλιο του 1913 εκθέτει τα έργα της από τον πόλεμο στο Λύκειο των Ελληνίδων. Δέχεται πολλά συγχαρητήρια και ενθουσιώδεις κριτικές.

Με την καταπληκτική δύναμη θέλησης και την εργατικότητα που τη διακρίνει δημιουργεί στην Αλεξάνδρεια ατμόσφαιρα τέχνης. Το Σεπτέμβριο του 1916 εκθέτει έργα της, προσωπογραφίες κυρίως, στην αίθουσα συναυλιών του



Σιατιστινή

Σιατιστινή, Πίνακας της Θάλειας Φλωρά-Καραβία.

Καζίνου "Σαν Στέφανο". Το Μάρτιο του 1917 παρουσιάζει τη δουλειά της στο Ελληνικό Κέντρο του Καΐρου και το Δεκέμβριο του 1918 εκθέτει σε μια αίθουσα του Κήπου της Ροζέτης πάλι στην Αλεξάνδρεια.

Όταν άρχισε ο μικρασιατικός πόλεμος εγκαταλείπει το εργαστήριό της και πηγαίνει στο μέτωπο, για να ζήσει από κοντά τις δραματικές στιγμές. Στέλνει ανταποκρίσεις από τη Σμύρνη, την Προύσα, τα Μουδανιά, που δημοσιεύονται στην "Εφημερίδα" του συζύγου της. Ζωγραφίζει τον Έλληνα στρατιώτη στη μάχη, στα χαρακώματα ή πληγωμένο. Ζωγραφίζει πόλεις και τοποθεσίες της Μ. Ασίας, τζαμιά, τάφους, νοσοκόμες, πρόσφυγες. Τη νέα αυτή δουλειά της την εκθέτει στην Αθήνα, στο Λύκειο των Ελληνίδων, το Δεκέμβριο του 1921.



Πίνακας της Θάλειας Φλωρά-Καραβία, που βρίσκεται στο Γυμνάσιο-Λύκειο Σιάτιστας "ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ".

Επειδή δουλεύει ακούραστα, κάθε φορά μαζί με τα παλιά έχει να παρουσιάσει και νέα έργα. Ο χρονογράφος της "Εσπερινής" γράφει στις 10 Ιανουαρίου του 1922: "Δεν εγνώρισα παραγωγικώτερον τάλαντον. Διότι η Καραβία ζωγραφίζει παντού και πάντοτε. Τη φαντάζεται κανείς με το πινέλο πάντοτε εις το χέρι".

Αισθάνεται τη μετακίνηση σαν εσωτερική ανάγκη και ταξιδεύει αδιάκοπα στην Ευρώπη και Αμερική. Ένα μεγάλο μέρος των εντυπώσεων αυτών δημοσιεύτηκε στην "Εφημερίδα".

Το Νοέμβριο του 1924 πηγαίνει στη Νέα Υόρκη και εκθέτει έργα της σε δυο εκθέσεις. Με δυο πίνακες συμμετέχει επίσης στην εκατοστή καλλιτεχνική έκθεση της Εθνικής Ακαδημίας της Νέας Υόρκης.

Το έτος 1925 πηγαίνει στο Παρίσι, όπου παρουσιάζει σε έκθεση 100 έργα της. Το 1926 επισκέπτεται τα Δωδεκάνησα και ζωγραφίζει διάφορα τοπία και το 1928 πηγαίνει πάλι στο Παρίσι. Τον Ιανουάριο του 1929 και τον Οκτώβριο του 1934 εκθέτει προσωπογραφίες και τοπία από την Αίγυπτο στην Αθήνα.

Το έτος 1934 πραγματοποιεί ένα ταξίδι στους Αγίους Τόπους, και τότε εκδίδει ένα βιβλίο με τον τίτλο "Ταξιδεύοντας λίγες μέρες στην Παλαιστίνη".



Η Θάλεια Φλωρά-Καραβία στον πόλεμο του 1912 αναπαριστά σε ζωγραφικό πίνακα πολεμική σκηνή. Δίπλα της εύζωνας φαντάρος την παρακολουθεί.

Το 1940 με μια έκθεση αποχαιρετά την Αλεξάνδρεια. Ο κόσμος των γραμμάτων και τεχνών εκφράζει τη συγκίνησή του σε μια δεξίωση προς τιμή της με τη λήξη της έκθεσης. Στην αλεξανδρινή εφημερίδα "Ανατολή" της 19ης Ιανουαρίου 1940 διαβάζουμε: "Η συμπάθεια και η εκτίμησις διά της οποίας περιβάλλει η διεθνής κοινωνία της Αλεξάνδρειας την εκλεκτήν καλλιτέχνηδα κυρίαν Θάλειαν Φλωρά-Καραβία, κατεδείχθη από την επιβλητικότητα των φαιδρυντηρίων της αποχαιρετιστηρίου εκθέσεως αυτής, τα οποία έλαβον χώραν προχθές εις το Ατελιέ".

Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος του 1940 η προχωρημένη ηλικία της δεν της επέτρεφε να πάει στην πρώτη γραμμή. Μένει στα μετόπισθεν και αναπτύσσει αξιόλογη δράση σε νοσοκομεία και άλλα ιδρύματα. Με μια σειρά πινάκων αποτυπώνει και πάλι την ατμόσφαιρα του εθνικού ξεσηκωμού. Το 1943 έγινε πρόταση στο Υπουργικό Συμβούλιο να της δοθεί τιμητική σύνταξη. Μόλις όμως το πληροφορήθηκε, ζήτησε να σταματήσει κάθε ενέργεια, γιατί δεν ήθελε να συνταξιοδοτηθεί στην περίοδο της κατοχής.

Το 1946 πηγαίνει στην Αλεξάνδρεια σαν επισκέπτρια και με παράκληση των φίλων της παρουσιάζει έργα της στο Ατελιέ. Από το 1948 μέχρι το 1959 πραγματοποίησε διάφορες εκθέσεις έργων της που άφησαν τις καλύτερες εντυπώσεις.

Πέθανε στην Αθήνα στις 17 Ιανουαρίου του 1960. Δούλεψε μέχρι το τέλος, και το σπίτι της στην οδό Γ' Σεπτεμβρίου 139, όπου είχε και το εργαστή-

ριό της, ήταν μια μόνιμη έκθεση. Στο σύνολό τους τα έργα της ξεπερνούν τα 2.500. "Λίγοι είναι οι Έλληνες ζωγράφοι που έχουν να παρουσιάσουν ένα τόσο πλούσιο δημιουργικό ενεργητικό και μια τόσο δυναμική προσωπικότητα, όπως η κ. Θάλεια Φλωρά-Καραβία, που ο θάνατός της είναι μια πραγματική απώλεια για τη σύγχρονη ελληνική τέχνη", γράφει ο Δ. Καλλονάς στην εφημερίδα "Η Βραδυνή" της 27ης Ιανουαρίου 1960.

Για τη δράση της η Ακαδημία Αθηνών, στις 27 Δεκεμβρίου του 1945, της απένευσε το Αργυρό Μετάλλιο και το 1945 ο Βασιλιάς Παύλος το Σταυρό των Ταξιαρχών του Τάγματος της Ευποιίας.

Έργα της βρίσκονται σε πολλά ξένα Μουσεία και Πινακοθήκες: Στο Μουσείο της Βαϊμάρης, στην γκαλερί Ντυράν Ρυέλ του Παρισιού, στο Εθνικό Μουσείο Καΐρου, στο Μουσείο της Αλεξάνδρειας και αλλού. Στην Ελλάδα στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Υπουργείο Παιδείας, στην Τράπεζα της Ελλάδος, στο Δημαρχείο Αθηνών, στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών και σε ιδιωτικές συλλογές.

Στη Σιάτιστα έργα της υπάρχουν στο Γυμνάσιο-Λύκειο "ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ" και στο Μητροπολιτικό Μέγαρο της Ιεράς Μητροπόλεως Σιασνίου και Σιατίστης.

Πάνω από 70 είναι οι ατομικές της εκθέσεις στο Μπορντό, Ρώμη, Κωνσταντινούπολη, Αλεξάνδρεια, Μόναχο, Παρίσι, Αθήνα. Πολυάριθμες κριτικές στα ελληνικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, αγγλικά, ισπανικά και αραβικά μαρτυρούν την αναγνώριση του ταλέντου της.

Στη Σιάτιστα υπάρχει το σπίτι της Θάλειας Φλωρά-Καραβία, το οποίο σήμερα ανήκει στον Παναγιώτη Γ. Στέφου, ο οποίος και το διαμόρφωσε κατάλληλα. Επίσης υπάρχει και οδός προς τιμή της που ονομάζεται οδός "Θάλειας Φλωρά-Καραβία" και βρίσκεται στην περιοχή του Αγίου Γεωργίου.

Βιβλιογραφία

- Παπαδημητρίου Ρούλα : Η Θάλεια Φλωρά-Καραβία. Λεύκωμα Συλλόγου Σιατιστέων Θεσ/νίκης, Θεσ/νίκη 1972, σελ. Γ' 37.
- Σκλάβου-Μαυροειδή Μαρία : Θάλεια Φλωρά-Καραβία (1871-1960). Έλληνες Ζωγράφοι, Τεύχος II, Εκδοτικός Οίκος "Μέλισσα".
- Φλωρά-Καραβία, Θάλεια : Εντυπώσεις από τον πόλεμο του 1912-1913. Μακεδονία-Ήπειρος. Αθήνα, 1936.